

*Каталог тваринницької зооферми
Національного еколого-натуралістичного центру
учнівської молоді*

Брама темна, світла та золота

Існує кілька різновидів брами, що розрізняються між собою зовнішніми особливостями і напрямком використання (крім відмінних м'ясних якостей, деякі представники породи вирощуються як декоративні і навіть бійцівські). Ділять брам також по забарвленню. Цей критерій дозволяє виділити як мінімум чотири окремі лінії. Однак американці, які вважаються чи не найбільш затятими шанувальниками породи, вважають за краще розводити браму куропатчату. Всі брами, незалежно від забарвлення, — це масивні, великі і красиві кури з щільним оперенням і гордою поставою. Голова пропорційна до тіла, вуха невеликі, витягнутої форми. Гребінь маленький, проте густий і м'ясистий, трьохрядний. Зубці виражені не чітко, гребінь за формою схожий на стручок гороху. Дзьоб короткий, яскраво-жовтого кольору. Очі глибоко посаджені, закриті під нависаючими бровами, тому складається враження ніби погляд похмурий. Шия середніх розмірів, граційно вигнута, з характерною складкою спереду. У півнів шия вкрита густим оперенням, схожим на гриву лева. Груди широкі, з високою посадкою, виступають вперед. Крила великі і сильні, заокругленої форми. Хвіст пишний і короткий. Сьогодні розводять 4 види курей Брама, які розрізняються за забарвленням оперення:

- куропатчаті;
- палеві;
- світлі;
- темні.

Найчастіше птахівники віддають перевагу останнім двом.

Масивні розміри брами визначають її характер. Підвищена активність цієї породи не характерні: як півень, так і курка зазвичай неквапливі і поважні, ніби сповнені почуття важливості і усвідомлення власної привабливості. Незважаючи на те що в жилах брами тече кров бійцівських півнів, агресивності своїх предків порода не успадкувала. Брами досить доброзичливі, легко йдуть на контакт і приручаються, завдяки чому в якості паралельного напрямки їх використання в першу чергу слід назвати декоративне. При вазі тіла в 3 кг курка може принести 100-120 яєць в рік. Середня вага кожного яйця становить 50-65 г. Яйцекладку кури брама починають в 9-місячному віці. Зниження продуктивності в зимовий період незначне. Зменшення рівня несучості відбувається, коли курка досягає дворічного віку.

Кури Амераукани

Амераукана – порода переважно яєчного напрямку, виведена в Північній Америці. Відмітна їх риса – здатність нести яйця блакитного відтінку, а також хороша несучість, завоювала їм популярність на континенті. Розмір у Амераукани середній, самці досягають 3 кг, курки – 2,5. статеву зрілість настає в 5-6 місяців, максимальна продуктивність спостерігається протягом 2 років. Несучки і поміси породи можуть нести блакитні, зелені, а також від рожевого до темно-коричневого кольору. Годування Амераукан має бути орієнтоване на їх несучість: несучки витрачають багато енергії і мінеральних речовин в процесі утворення яєць. Найкращим буде поєднання якісного комбікорму і вигульового змісту з великою кількістю зелені. Ця порода сильна і витривала, однаково пристосовані до жаркого і до холодного клімату. З цим їм дозволяє справлятися щільне оперення і форма гребеня, який на відміну від листовидних, що не підмерзає при мінусових температурах.

Кури Фенікс

За стандартом породи довжина хвоста у дорослих півнів повинна становити щонайменше 3 м, хоча сам птах невеликий. При цьому в селі Кате місцевими селекціонерами був виведений різновид з хвостом світло-лілового кольору і завдовжки хвоста до 7,5 м. Кури також мають дещо подовжений хвіст. В університеті міста Нагоя, співробітники якого продовжують займаються подальшою селекцією цієї довгохвостої породи, вдалося отримати зразок з хвостом завдовжки 11 метрів. Середня вага — 1,5-2 кг. Голова — невелика, доповнена невисоким простим гребінцем, темно-помаранчевими очима і сіро-блакитним дзьобом. Іноді його колір може бути вогняно-жовтим, але таке поєднання виглядає не так привабливо. Розміри дзьоба — середні, тому він не сильно виділяється на голові. Мочки вух — білі, невеликого розміру, з сережками червоного кольору. Шия — середньої довжини, злегка прикрита розкішними довгими і вузькими пір'їнками, які часто заходять на спину. В поперековій зоні пір'я росте протягом всього життя птиці, тому зрілі особини можуть похвалитися оперенням, що досягає самої землі. Крила завжди щільно притиснуті до корпусу. Живіт захищений під довгими пір'їнками, що звисають з попереку, тому з боку його практично не видно. Все пір'я представників породи жорстке і вузьке, незважаючи на те, в якій частині тіла воно знаходиться. У генотипі феніксів присутній ген, що захищає птицю від проблеми щорічного

линяння. З цієї причини гарний хвіст, який за рік виростає до 90 см і росте далі, оновлює оперення поступово, протягом п'яти років.

Кури Йокогама

Птах не великий – півні важать 1,75-2 кг, а кури 1-1,5 кг. Самки несуть всього 80-100 яєць кремового або матового кольору, по 40-45 г кожне. Це декоративна птиця зі спокійною вдачею. Кури вимагають особливої чистоти в пташнику і свіжого повітря. Їм також потрібен раціон, повноцінний за вмістом білка і сірки, інакше не отримати такого розкішного оперення і хорошою несучістю. У цієї породи півні білі з червоними мітками на крилах і з боків, у курей таке ж забарвлення тільки з лососево-червоними мітками.

Кури Фавероль

Курочки і півники породи Фавероль – великі сильні птиці. Але це не позначається на їх фізичній рухливості, добродушного і поступливим характером. Ці птахи мають невелику, злегка приплюснену голову, яку вінчає простий прямостоячий гребінець. Гребінь повинен бути якомога нижче, зубчики рівномірно вирізані. Дзьоб у курочок і півників сильний, хоча і короткий, білого або рожевого кольору. Очі оранжево-червоні. Мочки повністю закриті пір'яними баками, тому їх колір не має принципового значення. Борода співмірна голові, закриває слабо розвинені сережки і мочки. Голова з'єднується сильною не надто довгою шиєю з міцним тулубом. Дуже пишний шийний комір спадає на плечі півні і закриває собою частину спини. Петушки мають широкі і глибокі груди, подовжену спину. Яка закінчується досить коротким, злегка піднесеним хвостом. Кермові хвостові пір'їни також короткі, майже повністю приховані короткими і вигнутими косицями. Крила, які щільно прилягають до тіла, розташовані досить високо. Гомілки і плесна середньої довжини. Характерно «яструбиною п'яти». Ноги п'ятипалі. П'ятий палець добре розвинений, довший заднього, спрямований кігтем вгору.

Кури Лівенська Ситцева

Лівенська Ситцева порода курей відрізняється великогабаритними представниками. Маса чоловічої особини становить близько 4,5 кг, а жіночої – 3,5 кг. Голова невелика, гребінь найчастіше у формі листка, не дуже великих розмірів. Дзьоб середньої довжини, часто жовтого кольору. Вушні раковини і сережки яскраво-червоні. Потужна грудна клітка. Корпус горизонтальний, подовжений. Крила короткі, тісно притиснуті до корпусу. Косиці прекрасно розвинені. Оперення – пухке, пишне. У забарвленні пір'їнок чергується чорний, білий і жовтий відтінки, з сріблястим або золотистим відливом, переважна більшість особин ситцевого забарвлення, завдяки чому порода і отримала свою

назву. Статеве дозрівання настає в восьмимісячному віці, але зрідка зустрічаються особини, які починають нестися в 5-6 місяців. Середньостатистичні виробничі дані за рік – 150 яєць.

Кури Українська чубата

Гребінь листовидний, причому у птахів через розвинений «чуб» він спадає набік і це не є вадюю, які мають місце у порід з листовидною формою гребеня. У курей чуб більш розвинений і має округлу форму; у птахів він у формі спадаючого чуба. Дзьоб міцний, злегка зігнутий; груди широкі, опукла широка спина, пряма; тулуб довгий; хвіст добре розвинений. Забарвлення оперення світло колумбійське, чорне. Жива маса курей 2,2 кг, півнів 3,0 кг. Несучість у перший рік продуктивності 160 яєць. Маса яйця 56 г, забарвлення шкаралупи: кремове. Кури починають нестися в шестимісячному віці. Збереження дорослих курей 88 %, молодняку 90 %.

Кури Легорн білий

Леггорн – високопродуктивна порода домашніх курей середземноморського походження яєчного напрямку. Колір оперення найчастіше білий, колір яєчної шкаралупи також білий, хоча існує понад 20 різних колірних варіацій оперення леггорнів. Голова середньої величини. Гребінь листоподібний, у півнів прямостоячий, у курей звисає в сторону. Райдужина очей у дорослих курей — блідо-жовта, у молодих курей — темно-помаранчева. Сережки червоні. Вушні мочки білі або блакитні. Шия досить довга, тонка. Забарвлення шкіри жовта або тілесна. Тіло легке, піднесений, клинчасте. Груді широкі, глибокі. Живіт об'ємистий. Ноги середньої довжини, тонкі; у дорослих курей білі, у молодих — жовті. Оперення щільне. Хвіст широкий біля основи, поставлений до тіла під кутом 35-40 градусів. Жива маса курей — 1,5-2,0 кг, півнів 2,3-2,6 кг. Статеві зрілість настає у віці 17-18 тижнів. Несучість — до 300 яєць в рік. Колір шкаралупи білий. Вага яйця зазвичай 55-58 г. Кладка яєць починається в 4,5-5 місяців. Найбільша несучість в перший рік з настання яйцекладки. Запліднена яєць — 95%. Виводимість молодяку 87-92%. Інстинкт насиджування відсутній. Леггорни є найпоширенішою в світі породою курей. Оперення леггорнів буває біле, буре, палеве, чорне, блакитне, строкате, золотисте, зозулясте і ін., але найчастіше утримується білий леггорн. Леггорни є основною вихідною породою для створення високопродуктивних яєчних ліній і кросів, використовуваних у промислових господарствах у всіх країнах з

розвиненим птахівництвом. Леггорни добре акліматизуються, витривалі, скороспілі.

Кури Ломан Браун

Особи набирають не надто велику масу: півні — 3 кг, курки — 1,9-2,1 кг. Курки починають відкладати яйця у віці 21 тиждень при масі тіла в 1,7-1,9 кг. Від однієї курки отримують приблизно 310—320 яєць масою 63-64 грам світло-коричневого кольору. Особливістю цих курей є те, що в добовому віці їх можна відрізнити від півників. Самки коричневого забарвлення, а самці — білого. У породи високі показники збереження молодняку 96-98 %, на початку яйцекладки збереження падає до 90-96 %. Птахи дуже активні і рухливі, тому майже не страждають ожирінням. Вони практично не реагують на стресові ситуації, тому стреси не відбиваються на їх продуктивності. І кури і півні відрізняються спокійним характером, що дозволяє їм уживатися з іншими пернатими. Конфлікти можливі лише тоді, коли птахам не вистачає простору В Україні порода дуже поширена як у селянських господарствах, так і у тваринницьких комплексах. Кури Ломан Браун витривалі до хвороб, складних кліматичних умов, високих та низьких температур.

Кури Бійцеві Дакан або Куланги

Кури Куланги – це витривалі бійцівські птахи, які вигідно відрізняються потужним будовою тіла і невибагливістю до умов утримання. Мають дуже «поганий» характер, агресивно налаштовані по відношенню до інших осіб. Такі породи курей були більш популярні в колишні століття, коли активно проводилися виставки бійцівських півнів і організовувалися самі півнячі бої. На даний момент вид на межі вимирання.

Павловські кури

Павловські кури відрізняються від інших порід наявністю красивого чубчика з пір'я. Колір пір'я контрастний, присутні сріблясті і золотисті з чорними цятками

відтінки. Тулуб курки пряме, струнке, птах легко і швидко пересувається, тому вважається досить жвавою для свого виду і вимагає особливих умов утримання. Голова павлівської породи курей кругла, шия коротка. Гребінець курки нерозвинений. У курей і півнів є на ногах красиві шпори, утворені з зростаючих тому пір'я. Колір очей вишневий, іноді чорний. Дзьоб середній, вигнутий. Ноги короткі, колір шкіри на ногах жовтий. На даний період часу розлучаються павловські сріблясті і павловські золотисті кури, інші відтінки пір'я, властиві птахам даної породи були втрачені. Кури невибагливі в їжі і змісті, прекрасно почувають себе в звичайному курнику з земляною долівкою і товстим шаром солом'яної підстилки. Містять курей як в середнього розміру загонах, так і в клітинах. Птахи дуже рухливі, але не полохливі, тому щоб уникнути небезпечного для птахів контакт зі свійськими та дикими тваринами, краще для будівництва паркану використовувати сітку висотою не менше 1.5 м. Годують курей, як і птахів будь-який інший породи, зерновими та мешанками. Не варто забувати про користь зелені, овочів і крейди для нарощування м'язової маси і кісткового скелета птаха. Гурманами павловських птахів ніяк не назвеш, в більшості випадків кури їдять все, що їм дають. У мішанки можна додавати шматочки м'яса, залишки яєчної шкаралупи і дрібно натертий буряк, огірки, кабачки. В курнику постійно повинна бути свіжа питна вода. Вага павловських курей невеликий, півні в дорослому віці при хорошому годуванні не набирають і 2 кг, вага курей не перевищує 1.5 кг. Несучість птахів також невисока, за сезон одна курка здатна знести не більше 90 яєць, тому породу можна вважати придатною для промислового розведення, швидше за її можна використовувати для поліпшення породних якостей інших птахів, або з декоративною метою, оскільки павловська курка надзвичайно красива. Колір шкаралупи білий, вага яйця ледь досягає 50 гр. Курки є хорошими квочка, вони із задоволенням водять курчат, тому, не маючи достатньої кількості яєць саме павлівської курки, можна використовувати її в якості квочки для курчат інших порід.

Кури Кревкер

Забарвлення – найчастіше зустрічаються чорні кури, рідше – білі, блакитні, рябі. Чорне оперення має різнокольорові відтінки, переливається на сонці. Оперення у курей щільне, виділяється голова з лежачим чубчиком, борода і баки. На голові міцний важкий чубчик, який не спадає на дзьоб, чорного кольору. Яскраво-червоний гребінь, що складається з двох частин – ріжків. Ріжки можуть бути навіть з відростками. Очки жовтуваті, з блиском. Червоне обличчя приховано пір'ям. Маленькі вушні мочки покриті пір'ям. Є сережки, невеликі за розміром. Мають красивою шовковистою бородою, яка переходить в баки, закруглюється, спускається нижче баків. У півників дзьоб сильний, вигнутий, ніздрі підняті, чорного кольору, іноді зустрічаються рожеві відтінки дзьоба. Шия якби відкинута назад, міцна, з густою гривою. Має чубчик. Очки – великі, блискучі. Мочки приховані пір'ям, невеликого розміру. Гребінець червоний, дворогий, густа борода, невеликих розмірів сережки. Шия щільна, міцна. Спина широка. Груді видаються вперед. Крила курочок невеликі, закруглені на кінцях. Великий розлогий хвіст. Маса півня – 3,5 – 4,5 кг. Курей – 2,8 – 3,5 кг.

Цесарка французька

За розміром і статурою одомашнена цесарка приблизно відповідає дикій формі (але має більшу вагу, більші шолом і «сережки»). Мають опуклу спину, що знижується; звисаючий хвіст; неоперену голову з роговим шоломоподібним наростом; щільно прилягаюче оперення; майже однакова зовнішність у обох статей. Тулуб: середньої довжини; з усіх боків добре округлена. Спина: дуже широка; сильно опукла; ззаду знижується. Груді: високо поставлена; досить плоска; у самки дуже м'ясиста; у самця - більше загострена. Живіт: помірно розвинений; підтягнутий. Голова: коротка і широка. Рогове, шоломоподібні, коричневі утворення у формі трикутника із загнутим вістрям. Шкіра голови: з'єднане з довгими вушними мочками, блакитнувато-біла. Сережки: широко відсторонені одна від одної, округлі або ромбоподібні; червоні, всередині білі. Дзьоб: сильний; дуже зігнутий; оранжево-червоний з сірим нальотом. Очі: великі; темно-карі, з сильним блиском. Шия: тонка; втягнута, піднімається високо; верхня частина зі слабким оперенням, шкіра шиї блакитнувата; на нижній частині шиї - ніжне вузьке пір'я; задня частина шиї з прямостоячими щитинообразним пір'ям. Крила: довгі й широкі; щільно прилягають до тулуба. Хвіст: звисаючий; відносно короткий; складається з 16 пір'їн. Гомілки: мало виступають. Оперення: щільно прилягає. Колір шкіри: в залежності від виду, від синювато-чорного до світло-сірого.

Фазан золотий

Золотий фазан належить до числа найкрасивіших видів. Самець з густим чубом із золотисто-жовтим пір'ям і з коміром помаранчевого пір'я з бархатисто-чорними облямівками. Спина золотисто-жовта; нижня сторона тіла блискуча і яскраво-червона. Плечове пір'я темно-синє. Самка іржаво-бура з чорними плямами і смужками. Золоті фазани уникають лісової, болотистій і відкритій місцевості. Золотий фазан живе поблизу сільськогосподарських угідь, з'являючись на чайних плантаціях і терасових полях. Нерідко заради різноманітності золоті фазани скльовують дрібних жуків і павуків. Вдень вони харчуються на землі, а вночі сплять, рятуючись від хижаків, високо на деревах. Золотий фазан тримається в межах власної території. Птахи, які живуть високо в горах, удень часто спускаються в більш низькі райони. У пошуках їжі золотий фазан з легкістю пролізає навіть крізь самі густі хащі. Більшу частину року золоті фазани тримаються поодиночі. З настанням весни поведінка птахів змінюється, і вони починають прагнути до партнерства. Самці в період токування стають задиристими і агресивними по відношенню до суперників. Вони притягують самок за допомогою кудкуданья і різких криків «чак». Перед самкою виконують шлюбний танець: тремтячи крилами, самець кружляє біля неї, час від часу зупиняється і наближає свою голову до голови обраниці, демонструючи яскравий комір. Звісивши крила, самець стає так, щоб виглядати в кращому ракурсі, і самка змогла оцінити його чудовий хвіст. Після того як самець востаннє демонструє самці своє вбрання, птаці спаровуються. Про те, як проходить гніздування, є трохи відомостей. Вміщені в неволі птаці відкладають яйця в неглибокі ямки. Під час насиджування яєць самок від ворогів рятує строкате оперення. Через два тижні після появи на світло пташенята фазана встають на крило, проте продовжують жити з матір'ю близько чотирьох місяців.

Фазан мисливський

Самки набагато менше, ніж самці. Довжина тіла самця сягає одного метра, а разом з хвостом становить 55 см. Самець важить приблизно 1,5 кг, а самка менше.

Павич індійський

Самець павича - найкрасивіший птах родини фазанових. Його надзвичайно пишно прикрашений довгий хвостовий шлейф утворений з пір'я надхвістя. Яскраве забарвлення пір'я павича тільки частково обумовлене кольоровим пігментом, в іншому - це результат явища оптичної інтерференції: розсіювання світлових хвиль при падінні на волоконну структуру пера дає ефект поліхроматизма (тобто багатобарвності). Саме завдяки цьому явищу ми можемо спостерігати райдужне переливання кольорів пера при зміні кута зору. Самки павичів розфарбовані скромно. Довжина тіла самця 90-130 см. Довжина прикрашеного «очима» пір'я надхвістя («хвіст» павича) 120-160 см. Довжина тіла самки 85-100 см. На батьківщині павича люблять і охороняють. Вид є монотипом, тобто не поділяється на підвиди, однак має цілий ряд кольорних варіацій (мутацій), з яких найбільш поширені: біла і чорвоноплеча, або чорнокрила, або лакована. На даний час в усьому світі павич поширений як декоративний птах, і тому йому нічого не загрожує. Харчується зерном, плодами, рідше – комахами і навіть дрібними гризунами і зміями. Тривалість життя – в неволі близько 20 років.

Ему австрійський

Це один з небагатьох видів нелітаючих птахів, йде другим по величині після африканського страуса. Ему досягає висоти 150-190 см при вазі 30-55 кг. Забарвлення оперення коричневе, верх голови і шия чорні, на голові є ділянки голої шкіри сіро-синього кольору. Самки зазвичай більші за самців і мають більш темне забарвлення оперення, шкіра на голові у них забарвлена більш яскраво. Потужні ноги з трьома пальцями дозволяють птахам з легкістю долати великі відстані, розвиваючи іноді швидкість до 50 км на годину. Ему також прекрасні плавці і при можливості із задоволенням купаються в будь-яких водоймах. Самець будує гніздо, що представляє собою поглиблення в землі, заповнене листям, гілочками і травою, а самка лише зрідка відвідує його. Самка з інтервалом в 2-4 дні відкладає від 5 до 15 яєць зеленого кольору (кожне яйце важить 450-650 г). Самець висиджує кладку близько 8 тижнів і весь цей час він не їсть, не п'є і не випорожнюється! Ему всеїдні, але співвідношення тваринної і рослинної їжі в їх раціоні може змінюватися в залежності від пори року. Ему завжди вибирають найбільш поживні частини рослин: насіння, плоди, квіти і молоді корінці. Влітку ему з'їдають велику кількість комах, особливо гусениць, коників і жуків, а також дрібних хребетних. Для перетирання грубих частин їжі в шлунку вони ковтають камінці вагою до 50 г. Тривалість життя – у природі 12-15 років, в неволі – до 30 років.

Індик

Доместикація домашнього індика відбулася у Новому Світі, де місцеві жителі одомашнили його задовго до відкриття Америки та прибуття європейців. На межі 15-16 століть індики були завезені до Іспанії, а звідти вже поширювали по всій Європі. Наприклад, вважається, що до Англії індики були завезені англійський навігатором Вільямом Стріклендом. Його фамільний герб з індіком є найдавнішим відомим зображенням індика. Дуже скоро м'ясо індика завоювало популярність в Англії. Згодом, в наступному столітті, англійські колоністи завезли до Америки вже європейського індика.

Фландер або Бельгійський велетень

Фландр або бельгійський велетень – одна з найстаріших порід кроликів. Є найбільш кращою в кролівництві через більші розміри особин і їх плідності. Звірів цієї породи розводять для одержання м'яса й шкіри. Фландр (фландер) – це гібрид, отриманий шляхом схрещування аргентинської, патагонської породи та більших фламандських кроликів. Кролики відрізняються великими розмірами витягнутого тулуба, довгими вухами, широкими щоками. На вид вони неповороткі, добродушні. Їхні широкі потужні лабети є дуже грізною зброєю. Деякі зовсім безпідставно вважають фландрів некрасивими. У той же час багато заводять їх як домашнього вихованця в декоративних цілях. Різновидів і відгалужень породи на даний момент велика кількість, однак існують конкретні ознаки, властиві всім представникам. Значний розмір тулуба, довжина якого 65-70 см, обхват грудей 35-38 см, спина ввігнута або пряма. Офарблення хутра. Офіційні стандарти – білий, пісковий, піщано-рудий (фавн), опаловий, срібlistий, сіро-жовтогарячий (агути), блакитний, чорний, темно-сірий (кенгуровий), сірий колір. Вуха вертикальні, розширені з боків, зверху широка чорна смуга. Величина вух – 19-25 см. Голова дуже велика, щоки об'ємні, пухкі. Вага тіла 6-12 кг, у середньому 7-8. Хутро густе, висота волосся 3-4 см. В одному окролі максимальна кількість тварин – 15. Середнє число -7-8. Середня вага кроленяти: 1 міс – 700г, 2 міс – 1500г, 3 місяця – 2,5кг, 4 міс – 3,5кг, 5 міс – 4,5кг, 6 міс – 5,5кг, 8 міс – 7кг. Повне полове дозрівання кроликів завершується до 8 місяців. Із цього віку проводять злучки, після яких самку розміщують у підходящій клітці. Розмноження не обов'язкове пристосовувати до якогось сезону – при окролі самки дають потомство в будь-який час року. Самим

несприятливим періодом вважається осінь через інтенсивну линьку та короткий світловий період доби.

Термондський білий кріль

Білий термондський кролик добре переносить особливості клімату і погоди, витривалий, невибагливий в їжі і плідний. Правда, на догоду цим якостям втратив в результаті селекції високі вагові кондиції своїх попередників. У віці восьми місяців маса тіла кролика породи білий термондський коливається в межах 3,5-5,7 кг. Гармонійна статура (тулуб довгий з м'язистим широким задом), голова з червоними очима посаджена на досить довгу шию, плавно переходить в тулуб, вуха довжиною 13-15 см, середньої товщини, волохаті і закруглені на кінцях, шерсть середньої густини довжиною 3 см, але міцна і пружна, завжди біла, але не блискуча.

Каліфорнійський білий кроль

Конституція тіла міцна. Голова легка з короткими прямостоячими вухами. Груди широкі та глибокі. Спина коротка. Мускулатура добре розвинена. Забарвлення, у каліфорнійського кролика, білий з чорними цятками на мордочці, кінчиках лапок і вухах. Очі червоні. Дорослі кролики важать 4-5,5 кг. В окролі самиці налічується 10 кроленят. Вага новонароджених кроленят 45 г. При інтенсивній відгодівлі, до 3-го місяця життя можуть досягати 3,5 кг ваги. Новонароджені кроленята каліфорнійців дуже часто з'являються на світ чисто білими або димчастими. Характерні плями з'являються трохи пізніше. Так проявляє себе фарбувальний фермент тирозиназа - при підвищенні температури зовнішнього середовища (наприклад, під час внутрішньоутробного розвитку або в спеку влітку) забарвлення блідне, а при зниженні (після народження кроленяти або взимку) - стає більш темною. Хутро у каліфорнійській породи кролів густе і хорошої якості. Порода вважається бройлерною завдяки своїм смаковим якостям. Вихід м'яса з тушки один з найвищих. Каліфорнійський кролик добре адаптований до наших умов проживання.

Бургундський кроль

Хутро бургундських кролів грубувате, густе, має світло-бурий колір з червонуватим відтінком. Шкурка забарвлена рівномірно, не має плям. Тулуб компактний, довгастий, коротка шия, невеликі вуха (від 11 до 14 см), широка, горбоноса голова, округлий, великий круп. Вага дорослого бургундця варіює від 4,3 до 5,5 кг. Бургундську вважають однією з найкращих м'ясних порід. М'ясо цих кролів має високі смакові якості. Кролі швидко ростуть, середньодобовий приріст маси становить в середньому 42 г. Самки дуже плідні, приносять по 10-12 кроленят, добре вигодовують потомство. При правильному і повноцінному догляді бургундські кролі відмінно розмножуються, за рік самка може принести 40-50 кроленят, тобто близько 2 центнерів м'яса.

Сріблястий кроль

Кроликам породи сріблястий притаманні міцна конституція, правильна статура; характерний для них збитий, компактний тулуб; глибокі і широкі груди; пряма, широка спина, помітно розширена в попереково-крижовій частині; міцні, правильно розставлені кінцівки; широкий, округлий круп з дуже добре розвиненою мускулатурою. М'ясні форми у тварин добре виражені. Маса дорослого кролика досягає 4,5-6,5 кг. Тулуб збитий, довжиною 58 см. Груди з підгруддям, у обхваті 37 см. Статура правильна. Голова середніх розмірів з короткими вухами. Спина пряма. Ноги міцні й правильно поставлені. Забарвлення хутра рівномірне, сріблясте. Дорослий сріблястий кролик досягає ваги 4,5-6,5 кг. У окролі самиці до 8-ми кроленят. Маса новонародженого кролика 75 мг. До 4-го місяця життя кролики досягають маси 4 кг. Забарвлення шкірки у типових представників породи рівномірно сріблясте (кольори старого срібла). Скупчення білого волосся у вигляді пучків, особливо у формі плям, неприпустимо, тому що погіршує якість шкірки. Таких тварин вибраковуюють із стада. Напряме волосся у типових представників породи зазвичай майже по всій довжині чорне (трохи світліше воно біля основи); частина остьових забарвлена в чисто-білий, а частина — в чисто-чорний колір (основа їх дещо світліша); пухове волосся чисто-блакитне, дещо світліше біля основи. Для кролів породи сріблястий характерна рівномірність забарвлення на всіх ділянках тіла; лише кінчик мордочки, вуха, кінцівки і верхня частина хвоста забарвлені значно темніше, ніж тулуб. У породі зустрічаються особини, що відрізняються тільки по тону забарвлення, який може бути темно-, середньо-, і світло-сріблястим. Це

залежить від співвідношення у волосяному покриві чорного і білого остьового волосся. Кроленята народжуються чорними, сріблястість з'являється у них в місячному віці. Остаточно забарвлення шкурки (сріблястість) формується до 4-місячного віку. Кролів породи сріблястий можна розводити в різних зонах. Вони добре пристосовані до шедових систем утримання і при хорошому годуванні легко переносять холод.

Чорно – вогняний кріль

Будова міцна, іноді ніжна; тулуб короткий і щільний; груди глибокі, але недостатньо широкі; спина пряма; круп широкий; лапи прямі та міцні. Голова невелика з прямостоячими невеликими вухами довжиною 9-10 см; очі коричневі, при блакитнім забарвленні спини — блакитні. Середня жива маса — 3 кг, рекордистів — 5-5,3 кг. Волосяний покрив довгий, густий, ніжний, еластичний, блискучий. Обрамлення ніздрів, нижньої щелепи, що доходить до потилиці,

трикутник за вухами, дві плями спереду — вогненного забарвлення. Червона смуга починається на підборідді, охоплює груди, зону між передніми лапами й переходить на черево. На боки червона смуга заходить на 2 см. Над червоною смугою зона з чорними й жовто-червоним волоссям. На передніх лапах пальці чітко обмежені червоним волоссям. Пух на грудях блакитний, на животі червоний. Кроленята народжуються блакитно-вогняного кольору.

Баран французький

Французький баран миролюбний, але не може бути рекомендований для придбання в сім'ю з дітьми, оскільки тварина сильна і має значні розміри. Потребує тривалих вигулів і в просторого вольєру, де він міг би відчувати себе достатньо вільно. Маса тіла 1-2 кг.

Декоративні кролики

Кролик – це ссавець тварина, яке відноситься до загону зайцеподібні, сімейству Зайцева. Цих тваринок не тільки розводять заради м'яса та хутра, а й містять у домашніх умовах в якості декоративних вихованців. Кролик має вгодовані тіло овальної форми і досить великі вуха довжиною до 10 см. Розміри тулуба дорослих особин становить від 20 до 55 см, а вага кролика варіюється від 400 г до 2 кг і більше. Найбільший кролик у світі, занесений в книгу рекордів Гіннеса, відноситься до породи Різен (Riesen) і живе у Великобританії. Звуть цього гіганта Дарій. При довжині тіла в 1 м 29 см вага тварини складає 22 кг. У кроликів великі і потужні задні кінцівки. Передні ноги п'ятипалі, задні – чотирипалі. Пальці закінчуються міцними гострими кігтями. Кролики відносяться до типу пальцеходящие тварин, при ходьбі їм служать опорою кінчики пальців. Кролик

володіє унікальною системою травлення: його сліпа кишка в 10 разів перевищує розмір шлунка. Кролики їдять свої цекотрофи, задовольняючи тим самим харчові потреби організму в важливих поживних елементах. Шерсть кролика довга і м'яка, а забарвлення включає різні варіації сірого, коричневого і жовтого кольорів, хоча нерідко зустрічаються кролики з однотонним кольором хутра.

Домашні тварини зооферми

Домашній осел

Забарвлення шерсті у ослів може бути сіра, коричнева або чорна, зрідка зустрічаються білі породи. Живіт, передня частина морди і область навколо очей зазвичай світлі. У ослів жорстка грива і хвіст, що закінчується пензликом. Вуха набагато довше, ніж кінські. На відміну від коня, копита у осла більш пристосовані до кам'янистої і нерівної поверхні. Вони корисні для більш безпечного пересування, але не годяться для швидкої скачки. Довжина тіла близько 180 см. Висота породистих ослів може варіювати від розмірів поні до розмірів хорошої коняки – 90-163 см. Найбільш великими вважаються представниками пуатської (зростання 140-155 см) і каталонської (зростання 135-163 см) порід. Вага дорослих домашніх ослів від 200 до 400 кг. Домашні осли

вживають овес, ячмінь, кукурудзу, висівки, макуху, будь-яке сіно. Тривалість життя ослів живуть в середньому до 25-30 років, але вкрай рідко зустрічаються довгожителі, котрі доживають до 40 років і більше.

Козел свійський

Домашня коза — один з найстаріших одомашнених видів тварин. Протягом тисяч років вони використовуються для отримання молока, м'яса, вовни і шкіри. Козяче молоко є дуже поживним і набагато кориснішим для людей, ніж коров'яче.

Коза американська Ламанча

Забарвлення даної молочної породи різноманітний: бувають представники чорного, чисто білого і коричневого забарвлення. Тулуб має форму клина (при цьому висота порід в холці становить у козлів від 75 до 95 сантиметрів, у кіз - варіюється в межах 75 сантиметрів). Незважаючи на настільки невеликі, а скоріше, середні розміри тулуба, кози ламанча міцної статури (можуть бути як з рогами, так і (безрогі) і мають міцні, сильні, а головне, добре розвинені кінцівки). Оскільки порода молочною напрямку, вим'я у кіз розвинене добре. Шерсть у породи коротка, гладка і шовковиста. Порода цінується за відмінні смакові характеристики молока. Крім того, в ньому повністю відсутній специфічний «козячий» запах. Середній показник жирності дорівнює 4%. Молоко ламанчі значно корисніше коров'ячого. Велика рогата худоба на випасі споживає всього 50 видів трав, в той час як ламанча може поїдати 500 різновидів. Завдяки цьому в її молоці сконцентровано набагато більше різних органічних речовин і корисних мікроелементів. Від однієї дорослої туші виходить до 70% м'яса, що говорить про універсальність породи (ламанчі можна розводити і з метою отримання м'яса).

Коза Англо – нубійська

Типові нубійські кози — великі за розміром, але при цьому досить граціозні. Вони мають більше м'яса, аніж інші молочні породи. Забарвлення буває будь-якого кольору, вуха довгі, висячі, у них дуже округлий ніс, який також називають «римським». Нубійські кози товариські, доброзичливі, проте галасливі. Через подовжені вуха і гладке тіло, порода отримала багато прізвиськ, в тому числі «Висловуха коза», «Коза-кролик», «Вухаста коза» та ін. Розмір нубійця робить його дуже продуктивною твариною подвійного призначення. Вже після 1 окоту одна коза дає в середньому до 3 літрів молока на добу. Після кожної наступної появи потомства кількість молока збільшується до 6 л. Молоко нубійських кіз має ніжний вершковий смак, так як відсоток жиру знаходиться на рівні 7%. Порода займає першість у виробництві молочних жирів: вона виробляє в середньому 4,6% або навіть більше.^[6] Її перевершують лише нігерійські карлики, козенята пігмеїв і бурські кози, яких з меншою ймовірністю будуть розводити для виробництва у великих масштабах, наприклад, для молоко- або сирзаводу. Нубійська порода вважається елітною, тому і вимагає особливого догляду. У помірних кліматичних зонах сільського господарства нубійці є актуальними. Низька температура не впливає на удої і стан тварин. Для кіз будують просторе приміщення з високими показниками тепла, затишку, чистоти і світла. Розмір розраховують так: на 1 козу потрібно виділяти площу 1-2 м² (в залежності від

віку). Висота стель — близько 2,5 м. Наявність добре облаштованої вентиляційної системи обов'язкова. Нубійці легко йдуть контакт з людьми, при цьому вони охоче звикають до своїх нових власників. Достатньо лише простого погладження по шиї і боках. Не зважаючи на те, що ці тварини вважаються крикливими, вони відносно тихі, коли забезпечені їжею, водою і комфортним житлом. Нубійці вперті, але це тому що вони достатньо розумні, щоб чітко розділяти що їм подобається і не подобається. Для повноцінного росту і високого рівня продуктивності, нубійців необхідно добре годувати. Важливо пам'ятати, що порушення графіку харчування може негативно вплинути на тварин. Дійних кіз рекомендується годувати не менше 3-х разів на добу. У літню пору основою харчування для нубійців є більшою мірою польові трави, ввечері в стійла додають невелику кількість сіна, вівса або овочів. У холодну пору року раціон складніший і складається з наступних компонентів: сіно — 4 кг, овочі — 2 кг, коренеплоди і молоді гілки — 3 кг. Протягом всього року козам цієї породи важливо додавати в раціон добавки з вітамінами і мінералами. У відкритому доступі завжди повинна бути чиста вода.

В'єтнамська вислобрюха свиня

Свині цієї породи цінуються тим, що мають поступливу і добру вдачу, вони розумні й охайні. Слабо пахнуть, на відміну від своїх більших побратимів. Мають прийнятні розміри, що дозволяє тримати їх в середніх приміщеннях, а в фермерських господарствах - по кілька свинок в одному загоні. Максимальна висота в холці 40 см, довжина тіла близько 70 см, вага до 25 кг. Насправді поширені в нашій країні представники породи не є чистокровними. Розміри таких свинок 45-100 кг. Вислобрюхі свині не риють ям, не ламають вольєри і загони. Вони добре використовують пасовище; володіють високим імунітетом.

Вперше вислобрюхі свині були завезені в Східну Європу і Канаду в 1985 році з В'єтнаму. Добре відомо, що вони (як і всі породи домашніх свиней) походять від кабана, правда, не європейського, а індо-малайського підвиду. Харчування – всеїдні. У відгодівельний раціон може бути включено до 50% грубих кормів (завдяки породній особливості травної системи). У раціоні велику частку становить трава, сіно, що також дозволяє економити дорогий комбікорм. Живуть по 20 і більше років і весь цей час приносять потомство.

Поні

Поні — група порід коней, висота яких у холці не перевищує 150 см. Походять із Азії та Шотландії. У світі налічується близько 30 порід поні. Максимальна тривалість життя — 45-50 років. Від початку поні використовувались як тяглові тварини у шахтах та копальнях, в ХХ—ХХІ сторіччях їх розводять переважно задля дитячого кінного спорту, як домашніх улюбленців та задля виступів у цирку.

Миколаївський високольотний голуб

Видатна українська порода високольотних голубів з унікальним вертикальним підйомом. Миколаївські голуби відрізняються живим, енергійним темпераментом, високою життєздатністю, легко адаптуються до різних кліматичних умов, невибагливі до умов утримання та кормів, плідні, добре висиджують і вигодовують пташенят. Розведення їх не становить труднощів і доступно широкому колу любителів, вони мають широке поширення і популярність як в нашій країні, так і за кордоном, проте свої кращі льотні якості вони виявляють в умовах свого рідного краю або близьким до них, вимагають систематичних тренувань і суворого дотримання режиму утримання та годування. Молодих треба ганяти з 1,5-2 місячного віку, коли вони вийшли на дах і починають перепурхувати. При тривалих перервах в польотах і запізнілому початку гону молоді голуби засиджуються і потім буває важко їх розганяти. У тривалих і високих польотах, особливо при несприятливій погоді, миколаївські досить часто губляться. Вони далеко відносяться від будинку вітром або потужними потоками повітря і не знаходять дорогу додому, іноді повертаються на другий або третій день. Найкращим часом для польотів є ранок, практикують і нічні польоти, коли голуби піднімаються ввечері після заходу сонця і опускаються вранці, але до таких польотів їх треба привчати, інакше неминучі

великі втрати. Залежно від особливостей стилю польоту розрізняють два основних типи миколаївських - торцеві і серпасті.

Крюківський голуб

Величина голуба середня, загальна довжина 25 - 30 см., будова має елегантний зовнішній вигляд, очі на білосніжному тлі голови яскраво вимальовуються, як дві вставлені намистинки, зімкнуті крила і піднятий плоский з 14 - 16 пір'я хвіст, низькі ніжки яскраво червоного кольору - створювали Крюківським особливу привабливість. Особливо красива форма голови, схожа на горішок; дзьоб розмірами як у співочих птахів, а у деяких і менше, окремі екземпляри Крюківських голубів ходять витончено на пальчиках своїх мініатюрних ніжок. Голова кругла, невелика і середня (без чуба), переважно з високим опуклим лобом. Очі великі чорні, повіка вузька молочного кольору. Дзьоб короткий, мініатюрний, 4 - 6 мм і менше (тонкий, на зразок дзьоба щигля, бувають з підгинанням вниз, але не дуже товстий, часто з щілиною). Шия невелика, відкинута до голови. Груди досить широкі, з добре розвиненою мускулатурою, злегка опуклі. Спина коротка, широка. Крила короткі, середні; нещільно прилягають, опущені нижче хвоста. Хвіст, плоский або з невеликим овалом (14 - 16 пір'їн, бувають 20-ти пір'ї). Ноги, низькі, червоного кольору, не оперені; кігті білі; можливий підгин задніх пальчиків (ходять навшпиньки). Дрібні допустимі недоліки: середні по висоті ноги; середній дзьоб; дуже широкий хвіст.

Неприпустимі недоліки, дуже велика голова; ноги високі, оперення на ногах; дуже вузький лоб і потилиця; вузький хвіст; дуже довгий, товстий дзьоб; невідповідність розмірів тулуба; потряс шиї; вузькі груди; кольорові повіки; крила (крило) лежать на хвості.

Харківський голуб

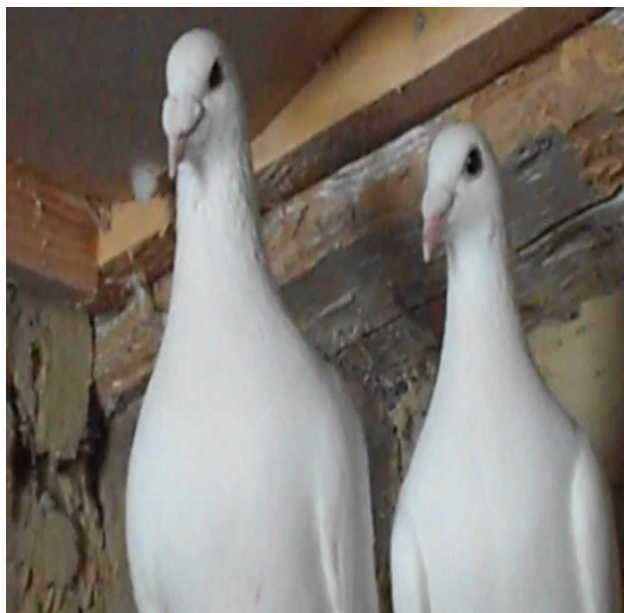
Голуби бувають розміром від горобця до курки. Оперення — залежить від виду, воно жорстке, тверде, щільно прилягає до тіла. Під пірним покривом утворюється пудра подібна тальку, яка захищає пір'я від сирості. У найпоширеніших сизих голубів забарвлення сірого, чорного, рудого, або білого кольору, що на світлі переливається синім чи зеленим кольорами. Голова — малого розміру, з вигнутим дзьобом. Очі — малого розміру. Розмах крил досягає не більше 45-ти сантиметрів. Довжина лап близько 15-ти см.

Таганрозькі Чилікі

Характерними ознаками породи є невеликий корпус; оперення – комбінація білого з жовтим або червоним кольором, щільне, блискуче; велика кругла голова; високий крутий лоб; тонкі білі повіки; товстий білий дзьоб, поступово подовжується до кінця і витончено загинається до низу; маленька біла восковиця; недовга, м'яко згинається назад шия (в збудженому стані спостерігається її легкий під-тряс); широка, злегка піднесена грудинка; коротка спина; довгі пропрційні крила, щільно прилягають до тіла, з кінчиками, опущеними трохи нижче хвоста, 2 можливі забарвлення щитків – жовта (палева) і червона; відсутність поясів; короткі неоперені червоні кінцівки; кігті білого кольору; досить піднятий широкий хвіст з 16-18 рульового пір'я. птахи мають гарні льотні якості, зазвичай літають на великій і середній висоті, при цьому політ досить тривалий за часом.

Поштові голуби різних порід

Голуби, що звикли до місця свого постійного перебування, повертаються у своє гніздо при першій нагоді. Особливо здатні до цього деякі види голубів. Голуб'ятні заселяють голубами від 30-, 35-денного віку, бо молодші за віком багато їдять, а старіші можуть пропасти при вильоті. Голубів таврують і заносять до книги, де позначається №, час народження, стать, № гнізда і напрямок дресирування. Тавро накладається на три перші пір'їни правого крила, а номер голуба ставиться обочі або вище тавра. Голуб'ята дорослішають на п'ятому місяці, а на шостому приступають до парування. Приблизно на 14 день після парування самка кладе перше яйце близько ополудні, а друге на третій день між 4 та 6 годинаю вечора. Голубка зазвичай відкладає два яйця, але трапляється, що молоді несуть тільки одне, а якщо трапляється три, то його підкладають неodrуженій голубці, яка свого гнізда не має. Іноді яйця бувають без шкаралупи, якщо в голуб'ятні брак вапна і солі. Якщо голубка знесла тільки одне яйце, то треба підкласти ще одне, бо на одному голуби нетвердо сидять. При розрахунку

потреби кормів на відгодівлю, рахують по 400 г зерна на тиждень на одного голуба, а при підсиленій відгодівлі норму збільшують вдвічі. Також норму корегують на кількість зростаючих пташенят. Надлишок їжі викликає у птахів надмірну вагу, що спричинює лінь та малоплідність. Годування проводять регулярно, два—три рази на день. Голубів починають привчати літати навколо голуб'ятні після перебування в ній не менш ніж 3 дні, коли вони досягнуть шеститижневого віку й отримають оперення. Після 6 тижнів привчання переходять до дресування, тобто відвозять голуба на деяку відстань від гнізда й привчають повертатися додому, поступово збільшуючи відстані. У перший рік не тренують голубів на відстань більшу ніж 300 км. Ділянки дресировок не потрібно зменшувати, бо пересилання голубів турбує їх, зменшує енергію польоту і прив'язаність до голуб'ятні. При дистанціях менш ніж 100 км роблять відпочинки на добових проміжках перельоту, а при великих відстанях — на чотириденних. Процес дресування записують у книгу. Найкращий час для дресировок — з другої половини квітня по жовтень. Для перших польотів потрібна гарна погода, потім можна пускати і при поганій. Коли голуби будуть видресировані, то для вдосконалення їх у польоті, вправах с кмітливості та щоб зганяти апатію і жирові відкладення (вони роблять голуба неспроможним до далеких перельотів), слід випускати їх раз на місяць на повну відстань, одного за іншим, через певні проміжки часу. Дресування голубів, що не були ще паровані, треба уникати, бо вони можуть спаруватись в іншому місці. З тієї ж причини не слід випускати з голуб'ятні тих особин, що були там розділені. Голубів, що призначені до дресування, відсаджують у кошики, самців окремо від самиць, в кожному не більше 30. Ловля голубів у голуб'ятні та відсадження їх у кошики для відвозу на станцію повинна проводитись з обережністю. Ловля вдень і власноруч забирає у голубів бажання повертатися до рідної гніздивлі. Для лову добре застосовувати сітку, але потрібно попередньо привчити їх не лякатися. Уночі ж голуби вільно дають себе брати в руки. З метою підтримки в голубів витривалості і здатності до тривалих перельотів потрібно тримати їх якомога менший час у кошиках. Супроводжувати голубів в дорозі повинна людина, до якої вони звикли. Тренуємих голубів не випускають після опівдня.

Узбецькі бійні голуби

Узбецьких бійних за своїми льотними здібностями поділяють на дві групи. До першої відносяться голуби зберегли відмінні льотні якості які можуть по кілька годин перебувати в повітрі на великій висоті і грати. Їх називають «пойгари». До другої групи належать голуби, які втратили колишні льотні якості. Майже всі узбецькі лохмоногі виводяться одного кольору і після першої або другої линьки набувають забарвлення і малюнок оперення, властиві певної породи.

Іранські бійні голуби

При правильному догляді за птицею, контролю за здоров'ям, дисциплінованого навчання, збалансованому годуванні, кращі представники голоногих голубів і

порід із злегка опереними ногами на батьківщині, здатні знаходитися в повітрі 8-11 год. Більшість птахів в середньому літає 4-8 год. Іранські бійні голуби літають дійсно дуже високо, «в точці» і час від часу не в полі видимості. Вони часто б'ють, індивідуально піднімаючись вгору. Літає іранський птах в основному дуже повільно, але впевнено тримаючись проти сильного вітру. Кращі з кращих представників іранських бойових голубів це індивідкалісти, такі екземпляри не люблять літати в зграї, по одному «стоять» в хмарах, час від часу показуючи свою гарну гру.

Бакінські бійні голуби

Бакінські бійні – порода голубів, виведена голубівниками міста Баку. Показниками гідності голубів є бій і тривалість польоту. Літають вони дуже високо – ховаються з поля зору, добре виходять в «стовп» і грають з боєм (кляцанням). Наприклад чорні бакінські бійні «тягнуть» високий стовп – висотою 10-15 метрів, роблячи по 5-7 разів прекрутився і це не межа. За тривалістю польоту бакінські голуби є рекорсменами, від 2-12 годин з хорошою грою (боєм), в залежності від сили бою, ступеня натренованості і спеціальних дієт. Бій буває різним. Голуби здатні підніматися на досить велику висоту, часто ховаються з поля зору, прекрасно орієнтуються. Добре натренований, чистокровний «бакінець» здатний навіть за кілька сотень кілометрів знайти свій будинок. Голуби дуже не вибагливі до умов утримання, міцно сидять на кладці і відмінно вигодовують пташенят.

Київські світлі голуби або Київська монашенка

Характерними ознаками породи є невеликий, трохи подовжений корпус- забарвлення оперення варіюється (це може бути чорний, червоний, кавовий, сизий, жовтий, чисто-білий і тютюновий колір, хоча останні два зустрічаються досить рідко) - маленька вузька голова- видатний вперед лоб- маленькі темні виразні очі-тонкі веки- довгий дзьоб, на кінці трохи загнутий донизу, з щільно прилягає до нього восковицей (у особин з чорним оперенням на дзьобі зазвичай темна верхня частина) - крила середнього розміру, розташовані уздовж корпусу, з кінцями, що лежать на хвосте- відсутність щитків і поясов- короткі оперені ноги-пальці червоного кольору-білі ногті- прямий хвіст, що складається з 12 рульових пір'я. Голуби мають слабкі льотними якостями, піднімаються в небо, як правило, групою, де розлітаються в різні боки і продовжують політ самостійно. Періодично перекидаються через голову і роблять раптові повороти через крило. птахи дуже активні, живі, не вимагають особливих умов утримання та годівлі. дають хороше потомство, добре висиджують і вигодовують пташенят. Голубівники зазвичай розводять їх у великих кількостях - до 70 пар і більше.